

Donec perficiam

Número 02 - Desembre 2020

Resultat Llums del barri

Xemeneies del Poblenou. T'expliquem la nova edició del concurs

Retrat amb llum natural
Els autors ens expliquen com van fer la fotografia guanyadora

La "sort" de ser fotògraf i model en aquest cas és que jo em manava a mi mateix

Vaig anar intercanviant el 50 mm amb el 85 mm, sempre amb ISO 100 i amb diafragmes prou oberts per minimitzar el fons i centrar tota l'atenció en el personatge

Paris vaut bien un Gitzo!

Salta amb Phillippe Halsman

El 15 de gener del 1938, una de les bombes que l'aviació italiana va llançar sobre la ciutat va caure al carrer Wad-Ras

Com van les noves incorporacions al Fotoclub

La tècnica és el peatge que hem de pagar per poder materialitzar les nostres idees

Crònica del taller d'iniciació a la fotografia nocturna urbana

El llibre de La Marató per la Covid-19

Atreveix-te amb les dades EXIF

35 dies en 35 mm

Índex

- 03. Editorial
- 04. Foto guanyadora Llums del barri
- 05. Estadístiques
- 12. Explica'ns-ho
- 14. El Foto Fòrum
- 15. Uns altres ulls ens mirem
- 17. Tot après, tot per aprendre
- 18. Te'n recordes?
- 19. I ara toca...
- 20. Has de conèixer Phillippe Halsman
- 22. Una foto amb història
- 23. Nous fotògrafs
- 26. Us vull ensenyar aquesta foto
- 27. Crònica. Taller de fotografia nocturna
- 29. La biblioteca
- 31. Ens pot ser útil
- 33. 35 dies en 35mm
- 51. Les galeries dels socis i col·laboradors

Equip de redacció

Albert Menezo
Alexander Mengual
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte

Pàgina web

Stephan Mandl

Correcció de textos

Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació

Josep Maria March

Contacte

donec.perficiam.foto@gmail.com

El Poblenou, desembre 2020

Editorial

Josep Maria March

Tot l'equip de *Donec perficiam* estem contents i agraïts per la rebuda que heu dispensat al primer número.

Hem rebut molts missatges encoratjadors i us convidem a continuar fent-nos arribar les vostres opinions, ja que és l'única eina que tenim per saber si la revista té acceptació.

Estem particularment contents per la suma de nous redactors (Irene Julve, Joan Coll, Jordi Mestrich, Mònica Lop, Paco Monforte) que s'afegeixen al projecte. La revista és una empresa col·lectiva, on petites aportacions individuals conflueixen fins a crear una gran obra coral.

Una altra incorporació és la d'Stephan Mandl, que ens ajuda en la tasca de domesticar els bits.

També cal esmentar la Judith Aranich. Tal com hem explicat, un ampli grup de redactors elabora els articles, cadascun el seu, però qui s'encarrega de la correcció dels textos és la Judith, que realitza una tasca sovint poc valorada, però necessària.

El pal de paller de *Donec perficiam* és el concurs, però insistim que aquesta és l'excusa per parlar de fotografia, de qualsevol aspecte de la nostra afició i des de qualsevol etapa en què et trobis, novell o expert.

Volem, necessitem la teva participació. Les maneres en què hi pots col·laborar són aquestes:

- Fent-te redactor/a d'una secció fixa o nova (la que tu proposis).
- Articles puntuals, sense continuïtat, sobre el tema que vulguis del món de la fotografia.

Salut i fotos!

En aquesta edició trobareu les fotos guanyadores i un resum estadístic dels resultats de l'últim concurs mensual (Llums del barri), així com una visió més profunda i relaxada de l'anterior (Retrat amb llum natural).

Us vull ensenyar aquesta foto - Pàgina 26

Nova secció oberta a tothom. Si vols que publiquem la teva foto, fes-nos-la arribar, juntament amb un escrit que doni resposta als apartats destacats en negreta.

Joan Masats

17 vots

Guanyadora concurs Llums del barri

Joan Maria Rubió, Càmera Club Sabadell

"Ben aconseguida composició. El panell de llum del carrer reflectit exactament a la copa, que llueix una textura de vidre perfecta. L'enquadrament demanaria un centímetre més de marge a la base de la copa. La base hi és sencera, és veritat, però el cor demana que respiri una mica més."

Resum (Total)

Edició		Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1	Rètols	15	Judith Aranich
	2	Vemell	18	Josep Torrent
	3	Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4	Balconcs, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5	Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6	Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7	Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8	Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9	Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10	Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11	Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12	Música i músics	21	Víctor Bigas
	13	Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14	Trens i vies	26	Josep Maria March
	15	Ombres	24	Joan Buch
	16	Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17	Camins	21	Jaime Mediavilla
	18	Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19	Escales	34	Klaudia Mandl
	20	Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Copes i gots	16	Josep Maria March
	22	Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23	Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24	Espelmes	23	Jordi Casademont
	25	Llibres	26	Joan Masats
	26	Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27	Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28	Fruïtes i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29	Eines	21	Paco Monforte
	30	Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
		Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31	Mascaretes	18	Judith Aranich
	32	Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33	La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34	La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35	Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36	Llums del barri	26	Joan Masats
	37	Xemeneies del Poblenou	-	-
2021	38	Bodegó	-	-
	39	Bicicletes	-	-
	40	Verd	-	-
	41	Primavera (Macrofotografia)	-	-
	42	Alegria	-	-
	43	Des de dalt	-	-
Total			833	

Clicant [-- AQUÍ --](#) pots veure totes les fotos

Participació (Total)

Soci/a	Participacions
Jordi Casademont	36
Martí Parés	36
Xavier Modamio	36
Josep Maria March	35
Manel Garcia	34
Jordi Amadó	33
Josep Cifre	33
Jaime Mediavilla	32
Paco Monforte	32
Miguel Martínez	30
Tomás Maté	29
Felip Dídac	27
Judith Aranich	26
Eduard Farriols	24
Joaquim Surribas	24
Pere Pi	23
Antoni Daniel	22
Joan Buch	22
Klaudia Mandl	21
Stephan Mandl	21
Natxo López	19
Joan Coll	18
Xavier Larrosa	18
Víctor Casanovas	16
Víctor Bigas	15
José Antonio Torres	14
Jordi Mestrich	13
Marie-Pierre Teuler	12
Jordi Modamio	10
Josep Esparrell	10

Soci/a	Participacions
Sania Jelic	10
Joan Masats	9
Miquel Martínez	9
Àngel Muñoz	7
Miquel Jodas	7
Jordi Urgel	6
Josep Torrent	6
Antoni Duaigües	5
Daniel Iglesias	5
Marc Servitje	5
Alfons Ferrer	4
Ferran Chaparro	4
Miquel Àngel Anguiano	4
Joan Villarrasa	3
José Antonio Sánchez	3
Maite Mariano	3
Mari Pla	3
Mònica Lop	3
César Gálvez	2
Francesc Closa	2
José Ignacio García	2
Lluís Maluenda	2
Albert Saumel	1
Àngel Baiges	1
Enric Riera	1
Eulàlia Masclans	1
Jesús Fernández	1
Josep Grifol	1
Pepa Edo	1
Thaïs Aspa	1

Aquesta taula computa sobre 37, ja que l'edició 30 era de doble convocatòria

En aquesta edició ha debutat **Àngel Baiges**
Benvingut!

Un total de **60** socis han participat en les diferents edicions del Concurs.

Classificació (Llums del barri)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts
Joan Masats	17	1	5
Xavier Larrosa	15	2	4
Joan Buch	13	3	3
Martí Parés			
Judith Aranich	12	4	2
Jaime Mediavilla	11	5	1

Xavier Larrosa, 2a. classificada

Classificació (Total)

Autor/a	Punts	Participacions	Edicions guanyades	Coefficient punts/participació
Judith Aranich	69	26	8	2,65
Josep Maria March	62	35	8	1,77
Paco Monforte	54	32	5	1,69
Jordi Casademont	41	36	1	1,14
Jordi Mestrich	30	13	3	2,31
Víctor Bigas	30	15	2	2,00
Jaime Mediavilla	26	32	2	0,81
Xavier Larrosa	25	18	3	1,39
Miguel Martínez	25	30	1	0,83
Joan Buch	24	22	2	1,09
Joan Masats	21	9	3	2,33
Xavier Modamio	19	36	2	0,53
Pere Pi	16	23	0	0,70
Felip Dídac	16	27	0	0,59
Martí Parés	15	36	0	0,42
Eduard Farriols	14	24	0	0,58
Jordi Amadó	11	33	0	0,33
Sania Jelic	10	10	0	1,00
Klaudia Mandl	10	21	1	0,48
Manel Garcia	7	34	0	0,21
Josep Esparrell	6	10	0	0,60
Stephan Mandl	6	21	0	0,29
Josep Cifre	6	33	0	0,18
Josep Torrent	5	6	1	0,83
Àngel Muñoz	5	7	0	0,71
Joan Coll	5	18	0	0,28
Enric Riera	4	1	0	4,00
Thaïs Aspa	4	1	0	4,00
César Gálvez	4	2	0	2,00
José Antonio Sánchez	4	3	0	1,33
Alfons Ferrer	4	4	0	1,00
Joaquim Surribas	4	24	0	0,17
Tomás Maté	4	29	0	0,14
Marc Servitje	3	5	0	0,60
Natxo López	3	19	0	0,16
Daniel Iglesias	2	5	0	0,40
Jordi Urgel	2	6	0	0,33
Joan Villarrasa	1	3	0	0,33
Antoni Duaigües	1	5	0	0,20
Miquel Martínez	1	9	0	0,11
Víctor Casanovas	1	16	0	0,06

 Segons publicació dels resultats a la pàgina web s'assignen:
Primer classificat: 5 punts
Segon classificat: 4 punts
Tercer classificat: 3 punts
Quart classificat: 2 punts
Cinquè classificat: 1 punt

Aquesta classificació s'estableix per motivar i incentivar la participació quantitativa i qualitativa, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis.

Si algú, per la raó que sigui, no vol que el seu nom hi aparegui, que m'ho faci saber i el retiraré.

Les fotos guanyadores (Total)

Per marca de càmera

Canon	Nikon	Sony	Olympus	Fujifilm	Altres
25	7	1	4	2	1
62,5%	17,5%	2,5%	10,0%	5,0%	2,5%

Per tipus de càmera

Rèflex	Mirrorless	Compacta	Altres
32	6	1	1
80,0%	15,0%	2,5%	2,5%

Per ús del color

Color	B/N	Mixt
27	12	1
67,5%	30,0%	2,5%

Per format

Vertical	Horitzontal	Quadrada
13	26	1
32,5%	65,0%	2,5%

Joan Buch, 3a. classificada

Totes les fotografies (Llums del barri) són en color

Martí Parés, 3a. classificada

Jaime Mediavilla, 5a. classificada

Judith Aranich, 4a. classificada

Temps emprat per a fer la foto de Llums del barri

Dades globals

37,5% menys d'una hora
18,7% un parell d'hores
12,5% tres o quatre hores
31,2% més de quatre hores

Dades primers classificats (han obtingut puntuació)

00,0% menys d'una hora
50,0% un parell d'hores
50,0% tres o quatre hores
00,0% més de quatre hores

Explica'ns-ho

Judith Aranich, guanyadora de l'edició Retrat amb llum natural (novembre 2020)

L'autor/a de la fotografia guanyadora de l'edició anterior ens explica com es va fer i més coses

Judith Aranich

Canon 80D, 85 mm, f4, ISO 100, 1/160

[Flickr](#)

Tan bon punt em vaig assabentar del tema d'aquest concurs, vaig pensar que, en tots els anys que fa que soc aficionada a la fotografia, n'he fet més aviat pocs, de retrats. Pot semblar, aparentment, un objectiu de poca dificultat, ja que en principi partim d'un/a model que es presta a posar per a nosaltres. Però no es tracta només d'això: els qui dominen l'art del retrat saben observar, donar les instruccions adequades, preveure expressions i gestualitats, esperar el moment. I capturar, a més del rostre del subjecte, la seva essència, la seva personalitat, el seu estat d'ànim.

Des de la meva inexperiència en aquest gènere, el fet que la jove model que va acceptar ser la protagonista del retrat fos la meva neboda i, a més, poblenovina, ho va fer tot més senzill, i va facilitar que la sessió es desenvolupés de manera distesa, en un clima de confiança i espontaneïtat.

Hi vam dedicar gairebé una hora i mitja, en diferents indrets del barri. Pel tipus de personatge, vaig voler evitar generar contrastos intensos de llums i ombres sobre el rostre. Per això la sessió va ser a mitja tarda: ara, a la tardor, la llum és més difusa; a més, aquell dia el cel estava parcialment cobert de núvols. Al final vaig optar per un racó del carrer Espronceda, una mena de placeta on hi ha una àmplia paret de tons neutres que vaig pensar que m'ajudarien a acabar d'aconseguir el resultat desitjat. Tenia clar que volia fer un primer pla, tractant de realçar en especial la mirada, que crec que en molts casos esdevé l'essència d'un retrat. Ja hi havia estat pensant els dies anteriors; la intenció era mirar d'emfasitzar la joventut i la bellesa fresca de la protagonista. El color hi tindria presència, i intentaria que s'hi percebés un cert misteri. Vaig portar, per a l'ocasió, una tela de tul d'un vermell viu, i li vaig demanar a la model que, jugant-hi, assagés diferents posicions, expressions i gestos. A poc a poc em vaig anar engrescant a donar-li indicacions, una cosa a la qual no estic gens avesada pel que fa a aquesta disciplina, i l'anava animant a jugar amb els plecs, la caiguda i la semitransparència de la tela. I ella l'agafava i la deixava anar, se la col·locava al damunt, s'hi amagava al darrere... Vaig anar intercanviant el 50 mm amb el 85 mm, sempre amb ISO 100 i amb diafragmes prou oberts per minimitzar el fons i centrar tota l'atenció en el personatge. Clic, clic, clic.

Després de diverses preses, vaig decidir que la model miraria a càmera i li vaig demanar que es col·loqués la tela al damunt, deixant el rostre al descobert, i que en subjectés una punta amb la mà, per generar una diagonal des del cap fins als dits. L'objectiu era, a més, afegir una pinzellada de blau fred, el de l'esmalt de les ungles, en el roig intens predominant, i en incloure la mà en el pla, compensar la imatge per l'esquerra, sense que la mirada perdés protagonisme. I, així mateix, donar la sensació que la jove es deixa mostrar a l'espectador retirant amb delicadesa el vel que –tal vegada– li cobria el rostre.

Potser ho vaig aconseguir, o no. Aquest retrat ha rebut paraules elogioses, com les de la crítica de l'expert que va fer l'anàlisi de les fotografies presentades, però també hi ha qui m'ha comentat que, tot i que li sembla una imatge tècnicament correcta, li comunica més aviat poca cosa. Res a dir-hi: opinió respectable del tot. Les emocions que ens desperta una fotografia són personals i subjectives. I, fins i tot, canviants. Aquí també hi intervenen, a més de la nostra predisposició i estat anímic, els nostres valors, motivacions i expectatives. Sigui com sigui, el fet que fos una de les fotografies que va obtenir més vots –juntament amb el suggeridor (auto)retrat en blanc i negre del company Xavier Larrosa, a qui dono l'enhorabona–, fa que cregui que alguna cosa ha pogut arribar a transmetre. En qualsevol cas, la jove protagonista de la fotografia en va quedar satisfeta i la va il·lusionar veure el seu retrat publicat al primer número d'aquesta revista, i això també em regala a mi un trosset de felicitat.

Explica'ns-ho

Xavier Larrosa, guanyador de l'edició Retrat amb llum natural (novembre 2020)

L'autor/a de la fotografia guanyadora de l'edició anterior ens explica com es va fer i més coses

Xavier Larrosa

Nikon D5500, 35 mm, f1.8, ISO160, 1/60

[Flickr](#)

Naufragis, que no *nàufrag*, va ser una fotografia resultant de tota una sèrie d'intents que van quedar flotant a la deriva, com quan un vaixell naufraga i perd les seves càrregues, fins que una d'elles arriba a terra ferma. (Obviem el fet que mentre feia les fotos vaig caure del tamboret de plàstic i va ser com un naufragi real. Seguim.)

Vaig decidir l'opció d'apostar-ho tot a un ull primerament perquè la llum natural que entrava per la finestra era totalment lateral i em deixava l'altre ull massa fosc, també perquè vaig decidir autoreptar-me intentant fer un retrat amb una cara incompleta, mitja mirada, però que a la vegada transmetés tot el que podia dir una mirada sencera (o més).

Després d'uns quants intents i combinar atrezzoos diferents, vaig trobar que la combinació que veieu era la més adient per al que volia representar.

Des del primer moment vaig tenir clar que volia un retrat en blanc i negre perquè són els que més m'agraden: les ombres i els contrastos queden més marcats, obviem el color d'ulls, de cabell i tonalitats de la pell i ens centrem en aspectes totalment diferents, sentiments, mirades, estat de la persona... Sovint són els que em remouen més, senzillament.

La fotografia la vaig fer al mateix despatx de casa on soc quan ens veiem a les trobades virtuals, aprofitant que cap allà a les 12 del migdia hi entra una llum bastant atractiva, ja que arriba residual. L'espai és força reduït just aquí, així que vaig haver de fer mans i mànigues per trobar la forma de posar. No va ser senzill.

La "sort" de ser fotògraf i model en aquest cas és que jo em manava a mi mateix, ja sabia el que volia i buscava instantàniament la manera de trobar-ho. Tot i això, sempre hi ha el factor "estat mental", que sovint juga un paper important en la fotografia en general (com a fotògraf i com a model) i en el retrat en especial, i, en aquest cas, aquest factor actuava a les dues parts de la mateixa manera.

Respecte a la crítica rebuda: el peu de foto, per mi, no és pas per oblidar, ja que forma part d'un conjunt que no necessàriament pot descriure la fotografia, sinó el que per a l'autor pot representar. També penso que de vegades s'ha d'optar per trencar normes que no necessàriament han de ser seguides al peu de la lletra; personalment, el tros de la barbeta que li falta a la foto no em molestava, ja que la cara en si ja està parcialment incompleta. Com sempre se sol dir, de gustos no hi ha res escrit.

Si us soc sincer, en cap moment vaig pensar que optaria a quedar entre els 5 primers, per a mi va ser una sorpresa, ja que vaig trobar un molt bon nivell a les fotografies presentades.

Vull aprofitar per felicitar a tots per la bona feina realitzada.

De les 26 fotografies presentades al concurs Retrat amb llum natural, 17 contenien dades EXIF que ens diuen que les marques de càmera utilitzades han estat:

7 Nikon, 41%
4 Olympus, 24%
3 Canon, 18%
2 Ricoh, 12%
1 Panasonic, 6%

Altres fotos presentades al concurs: comentaris i suggeriments

Del concurs Retrat amb llum natural hauria de triar alguna de les fotos amb menys puntuació i comentar-la, per suggerir a l'autor idees o millores, sempre des del meu punt de vista. Però quin problema tinc? Una de les fotos menys puntuades és la meva. Buaaà! Buaaà! (onomatopeia de plor). Els comentaris del Sr. Joan Maria Rubió sobre la meva foto són perfectes.

Però després he vist que no és de les últimes: és una de les 19 primeres. Ja no ploro: al darrere tinc 50 fotos que tenen menys punts que jo. Visca!

Pensareu que soc un impertinent i que menyspreo els companys que estan al darrere meu. No, no és així. Som 75 socis en actiu, dels quals en l'últim concurs només ens hem presentat 19.

Companys: perdem la por de presentar les nostres fotos als concursos del Fotoclub. És una molt bona manera d'aprendre, de superar-se; no tingueu vergonyes.

Sí, hi ha una classificació, una lliga, uns punts... Podeu pensar que sempre estareu a la part baixa, però aquesta lliga no és la del futbol, el bàsquet o altres esports. Aquí els últims no baixen; tot al contrari, la resta de companys segur que els ajudarem a millorar les seves fotografies.

Tenim un Fotoclub superactiu, ple de gent amb moltes ganes d'aprendre i d'ensenyar. No dubteu a demanar consell i opinió als companys.

A causa de la pandèmia no podem fer trobades presencials, com fèiem cada dimarts i dijous, però tenim una web meravellosa que podem utilitzar per fer comentaris i preguntes.

Espero que en el proper concurs participem el doble de socis que en l'anterior. Donem-li molta feina a Joan Maria Rubió!

Tot això no és més que una opinió personal; espero que ningú se senti molest.

Visca la fotografia!

"Per a mi una fotografia ha de tenir un aspecte tècnic que no denoti deixadesa o manca de criteris, però el més important és que transmeti sensacions, emocions, que ens faci pensar o que expliqui una història."

Joan Coll

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escolliran cada mes una foto del concurs i ens explicaran per què l'han triat

Albert Menezo

22 anys

Esquerra de l'Eixample (Barcelona)

Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

Ha triat la foto de Miguel Martínez

He escollit aquesta fotografia, ja que em va cridar l'atenció des del primer moment en què la vaig veure. Només veure-la em va recordar principalment dues coses. Primer, la famosa fotografia que va fer Steve McCurry per a *National Geographic* de la nena d'ulls verds, i segon, la mare Teresa de Calcuta. Al principi em va semblar estrany, ja que aparentment les dues coses semblen totalment inconnexes. Però un cop vaig començar a pensar-ho em vaig adonar que aquesta fotografia és com una mena de "retrat robats" a una persona gran, fent-la semblant a la fotografia de McCurry.

Per tant, crec que aquest va ser el procés mental que va fer que relacionés aquests dos referents visuals tan allunyats. Al cap i a la fi, a l'hora de fer una fotografia és molt important tenir referents de diversos àmbits, com poden ser la pintura i el cinema, per poder expressar i explicar el que volem de forma més senzilla i completa.

Emma March

18 anys

El Poblenou (Barcelona)

Estudiant de Direcció Cinematogràfica

Ha triat la foto de Paco Monforte

Només veure-la vaig dir: "aquesta!" Em va agradar molt; la foto té una bellesa i una força que t'atrapa. Començant per la llum, una llum brillant que il·lumina la banda dreta del model i que li atorga una gran majestuositat. Després, el color: és un color suau, gens estrident, potser una mica massa pastel a la cara del model, però que no tira enrere i que fa que encara es marquin més les ombres i la il·luminació natural.

Realment aquesta foto ens comunica, ens trasllada a la platja amb el soroll del mar, les onades i la calor del sol a la cara. Precisament el rostre del model és la base de la foto, t'interpel·la, t'explica, et diu. No és un rostre pla, ni el típic somriure. És una expressió que és o sembla natural, no impostada.

Precisament és aquesta comunicació natural, no forçada, el que molts cops trobo a faltar a les fotos. Com a fotògrafa sempre m'han agradat els retrats (de fet jo acostumo a fer retrats naturals), i sempre he tingut un debat amb diversa gent sobre la naturalitat. Per a mi, un bon retrat és aquell que captura el moment, no el que el transforma.

He escollit aquesta foto perquè és la que més m'explicava, em semblava més natural de totes les presentades, més un "robats" que un "posats".

Uns altres ulls ens miren

Esteve Gómez

19 anys

Sant Andreu (Barcelona)

Estudiant de Comunicació

Audiovisual

Ha triat la foto de J.M. March

El retrat està ple de moviment. La paret que funciona de fons té representacions de gent corrent, i com que són en blanc i negre, el personatge retratat ressalta. Està en un ambient molt actiu, però encara és el centre d'atenció.

El fons, tot i ser en blanc i negre, no té un color gaire fort, cosa que fa que el personatge, vestit de negre, sigui una presència potent. Com que els colors de dalt i de baix de la imatge (el terra i el cel) són plans i dèbils, no hi ha res que ens distregui de mirar el personatge.

La posició del personatge també l'ajuda a ressaltar. Mentre que, al seu darrere, tothom està corrent cap a la dreta, ell està saltant. En el conjunt, ell és el més immòbil de la fotografia.

L'òptica ull de peix atorga una atmosfera curiosa, un conjunt de corbes que no haurien de ser-hi. Però funciona per emmarcar el personatge. Ell és el centre d'atenció, i l'ambient ho afirma i el recolza.

A més, l'ull de peix també aporta una sensació de simetria. No és una simetria perfecta, però.

La il·luminació natural aconsegueix que el personatge tingui la mateixa llum que les representacions del fons. Sembla que el personatge hagi sortit dels dibuixos de la paret, i que celebri que pugui estar en una nova posició. Això només milloraria si portés el mateix vestuari.

Creiem que a la revista li aniria bé una secció d'**entrevistes**.

Per això, ens falta un/a redactor/a que se'n faci càrrec.

Tindria tota la llibertat tant d'escollir la persona a entrevistar (socis o no socis), com el contingut. Ho podria fer com pugués (personalment, telemàticament, correu-e...)

Ens ajudes?

De les 26 fotografies presentades al concurs Llums del barri, 20 contenen dades EXIF que ens diuen que les focals utilitzades han estat:

11 (65%), menys de 35mm
5 (29%), entre 35 i 50 mm
4 (24%), més de 50 mm

Tot après, tot per aprendre

Joan Masats

Espai dedicat a comentar aspectes de la fotografia que sempre cal recordar o aprendre

Quan pensem en fotografia ràpidament ens venen a la ment un munt d'objectes, com, per exemple, les càmeres, començant per la nostra o la que ens agradaria tenir, o aquella que ja hem jubilat per ser analògica.

Seguim amb els objectius: que si teles, angulars, o potser el normal 1.2 que m'aniria bé per... Però aquest món tan estimat per nosaltres va més enllà de les màquines.

Al món de la fotografia hi ha moltíssims accessoris: filtres, flaixos, targetes, llums diversos, fons i una infinitat d'objectes que giren al voltant nostre, com satèl·lits a l'espai. La seva missió és que les fotos obtinguin els resultats esperats.

Entre tots aquests accessoris, n'hi ha un que és essencial i al qual, per diferents motius, no hi donem la importància que realment té. Estic parlant del trípode.

Qui no coneix Gitzo, tota una icona en aquest camp?

Ens remuntem a l'any 1917, a França, quan Arsène Gitzhoven, un berlinès establert a París, crea l'empresa Gitzo, dedicada a material fotogràfic. Aquí és on es fabricaven, entre altres coses, suports de fusta per a diferents càmeres. Entre 1942 i 1944, durant la Segona Guerra Mundial, la companyia va produir sistemes de suport militar. A finals dels anys quaranta, els trípodes i els caps de trípode es van introduir a la seva gamma de productes.

Els anys van passant, i el 1960 Arsène traspasa l'empresa a la seva filla Yvonne. Juntament amb el seu marit en fan l'expansió a més de 54 països.

Actualment, la marca està integrada al grup Vinten (amos, entre altres marques, de la coneguda Manfrotto), i ara tot es fabrica a Itàlia.

Amb aquesta breu història he volgut fer un petit homenatge a la persona que ens ha ajudat a millorar les nostres fotos.

Paris vaut bien un Gitzo!

Arsène Gitzhoven

Yvonne Plieger

Te'n recordes?

Jaime Mediavilla

Recordem fotos d'anteriors edicions de la mà dels seus autors

11a edició: Tres segons (2018) - Jaime Mediavilla - Classificada en primer lloc

Cuando vi que para este concurso había que presentar una foto con una exposición de 3 o 4 segundos, pensé en hacer una foto de noche con luces en movimiento, pero quería hacer algo diferente y se me ocurrió hacerla en el metro; así tenía la ventaja de que podía capturarla a cualquier hora.

Las primeras fotos las hice en la estación de Sant Martí; la idea me gustó, pero el sitio no: pensé que sería mejor una estación con acceso a los dos andenes, y que el metro se viera en los dos lados de la imagen. Hice otras pruebas en estación de Navas, pero el horario no era el mejor, por lo que volví por la tarde en una hora más concurrida. Planté mi trípode; la cámara a unos 50 centímetros del suelo, justo en el centro de la estación, con una columna a mi espalda que me resguardaba del paso de la gente, y con el disparador remoto en la mano. Y allí esperé el momento adecuado que reflejase la idea que tenía. Temía que viniese alguien de seguridad y me dijese que no podía estar allí haciendo fotos.

A base de paciencia, conseguí el efecto que quería: la gente que estaba esperando el metro; otros que se bajaban en el momento de su llegada, combinándolo, y de manera que en la otra vía se presentase la misma situación. No quería que se viese mucha gente, a fin de poder conseguir esa visión llena de líneas convergiendo en el mismo punto. Al final capturé la imagen final de la abuela con su nieta, que llevaban bastante tiempo esperando, y la niña, llorando, ve llegar a su madre y ésta la levanta en brazos y la abraza. ¡Momento perfecto! Ya tenía la foto y el título: *Per fi arriba la mare*.

Este concurso me sirvió para experimentar con las fotos en movimiento y descubrir un montón de posibilidades, además de perder un poco la vergüenza de estar yo solo en un sitio lleno de gente mirándote.

Canon 5D Mark IV, 24/70 mm a 24 mm, f11, ISO 100, 4", trípode

37a edició: Xemenieies del Poblenou

Per al concurs social de gener de 2021, el tema escollit per treballar i presentar propostes és Xemenieies industrials del barri del Poblenou (per extensió, del districte de Sant Martí).

El nostre districte està entapissat d'aquestes xemenieies industrials, herència d'un passat fabril, i que han estat conservades com a testimoni d'èpoques passades i integrades dins de la rehabilitació del paisatge urbà del barri.

"Des de mitjans del segle XIX es van instal·lar les fàbriques al nostre barri, el Poblenou, i les xemenieies eren el símbol de la ciutat. Les fàbriques van tancar i les xemenieies van passar a l'oblit. Però la transformació urbana va rehabilitar espais, i les xemenieies, oblidades, es van convertir de la nit al dia en objectes d'art, en contenidors de memòria.

S'hi van construir tants edificis que les xemenieies van quedar, de vegades, com un testimoni d'allò que el barri va ser: fàbriques i obrers. I la vida dels nostres besavis, avis, i els seus fills. Les xemenieies van perdre la seva utilitat i avui són un monument. I com a tals expliquen una història, com ho fa l'art públic, el patrimoni cultural. Les xemenieies són, com tot el barri, un diàleg continu entre el present i el passat."

"¿Qué sabes de las chimeneas de las antiguas fábricas de Poblenou?"
Blog *El Tío Che* (27 d'octubre de 2017)

A primera vista ens pot semblar un tema fàcil, però de ben segur que caldrà posar-hi molta atenció per obtenir fotos interessants: seleccionar el punt de vista dins de les possibilitats que aquestes construccions presenten, ja que estan situades dins d'espais tancats, o bé en terrenys en plena construcció; d'altres, en espais amb poca disponibilitat d'accés, o bé, amb espais molt limitats al seu voltant... En definitiva, representa un repte important.

Condicions concurs Xemenieies del Poblenou

1. Presentarem una foto de xemenieies industrials del districte de Sant Martí, en qualsevol modalitat: color, blanc i negre, virats, etc.
2. S'admetran imatges d'arxiu, malgrat que es recomana presentar imatges obtingudes per a aquesta ocasió.
3. Cal consultar les instruccions de presentació del nostre treball, així com els terminis de presentació, valoració i opinió, informació que recull la web del Fotoclub.

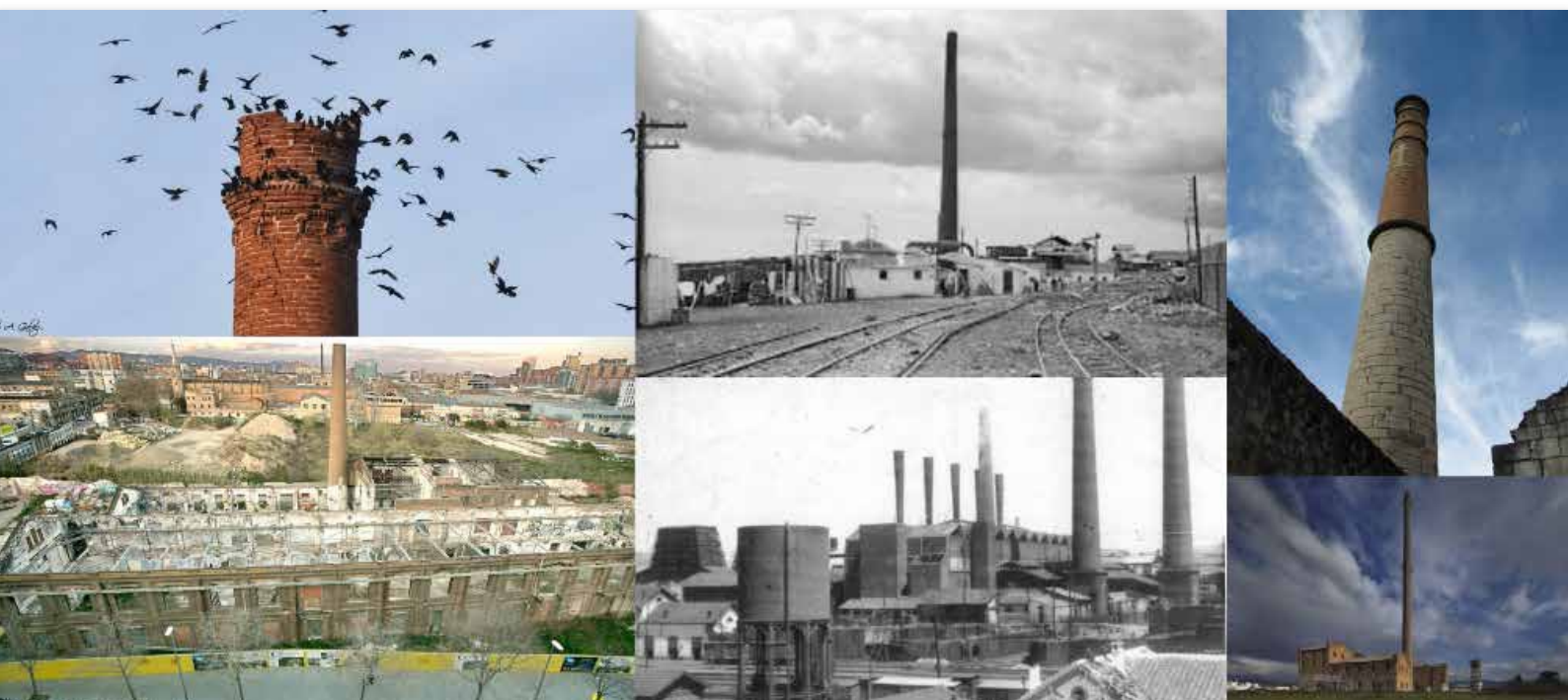
Personalment, com a resident nouvingut al barri, em falta molta informació del seu passat industrial. Per intentar compensar-ho, aquí us facilito alguns enllaços per completar una informació, de la qual, de ben segur, ja disposeu. Qualsevol informació addicional serà molt benvinguda al fòrum del Fotoclub.

[¿Qué sabes de las chimeneas de las antiguas fábricas de Poblenou?](#)

[Blog de Tomás Lamarca](#)

[Poblenou, el barrio de las fábricas](#)

Molta sort i bones fotos!

Has de conèixer Phillippe Halsman

Paco Monforte

Ens recomana un del seus fotògrafs preferits

Com la gran majoria d'aficionats a la fotografia, jo també soc autodidacte, porto tota la vida aprenent i veig que encara queda molt per aprendre. La fotografia viu avui dia un ressorgiment de la mà de les noves tecnologies i això ha permès que hi accedeixin els aficionats amb inquietud creativa.

Per altra banda, mai ha resultat tan fàcil accedir als arxius d'imatges i aprendre dels mestres que han fonamentat aquesta disciplina.

En aquesta secció intentaré cridar l'atenció sobre el treball de diferents fotògrafs que haurien d'estar presents en la nostra memòria en el moment de pulsar el botó de la càmera.

Soc conscient de la importància de l'estudi de l'obra d'altres fotògrafs, la qual cosa ens ajudarà a entendre el llenguatge fotogràfic i potenciar així tota la nostra creativitat. Res millor que començar per un dels imprescindibles.

Phillippe Halsman (1906-1979), Rússia i Estats Units

Professió i activitat

A l'edat de 15 anys i després d'iniciar-se amb una antiga càmera de plaques de vidre confessa que se sent fascinat pel rostre humà, fins a convertir-se en la passió de la seva vida.

Com a fotògraf va ser membre fundador de l'Agència Magnum. Es va instal·lar a París fins als anys quaranta i va treballar com a professional independent per a la revista Vogue.

Has de conèixer Phillippe Halsman

Paco Monforte

Amb la segona Guerra Mundial va marxar als Estats Units i va treballar per a la revista *Life*, on va realitzar més de 100 portades, sent un punt de referència indiscutible per a tots els fotògrafs que es van formar i exercir a la segona meitat del segle XX.

Tècnica i estil

La principal disciplina que va dur a terme era el retrat, donat el caràcter de les portades de la revista per a la qual col·laborava, i va crear una curiosa tècnica, el *jumpin style*, amb la qual va aconseguir un gran èxit. Aquesta tècnica consisteix a fotografiar els personatges saltant.

Halsman sostenia que en aquests exercicis els protagonistes es treien les seves màscares i mostraven la seva autèntica personalitat; així podem veure figures com Marilyn Monroe o Audrey Hepburn en ple vol.

També influenciat pel surrealisme del seu amic Salvador Dalí va col·laborar amb ell en creacions fantàstiques i surrealistes, mostrant una vessant experimental molt interessant.

Gairebé tota la seva obra més coneguda és fotografia en blanc i negre.

Obra

Podem veure retrats de personalitats, artistes, polítics i figures rellevants de la societat americana i occidental entre els anys trenta fins als setanta. Entre ells figuren Robert Kennedy, Richard Nixon, Andy Warhol, Albert Einstein, Clint Eastwood, Salvador Dalí, etc.

Enllaços

<http://philippehalsman.com/>

<http://www.npg.si.edu/exh/halsman/chron.htm>

Una foto amb història

Irene Julve

Fotografia, Poblenou i història

El 15 de gener del 1938, una de les bombes que l'aviació italiana va llançar sobre la ciutat va caure al carrer Wad-Ras (actualment Doctor Trueta) i va destruir la farmàcia Audet Ginesta i l'orxateria El Tio Che, que durant els seus primers anys al Poblenou tenia el seu emplaçament en el número 232 d'aquest carrer. A la fotografia veiem homes treballant en cadena per desenrutar l'interior de l'orxateria, mentre guàrdies i sanitaris semblen supervisar les tasques.

L'original d'aquesta fotografia es troba a l'Arxiu Nacional de Catalunya i forma part del fons dels fotògrafs Brangulí, mal catalogada (consta com un bombardeig del 37 al barri de la Barceloneta).

A l'[Arxiu Històric del Poblenou](#) és la fotografia número 19035.

Nous fotògrafs

Mònica Lop

Les experiències de l'aprenentatge

En aquest espai explicaré cada mes com van les noves incorporacions al Fotoclub en els cursos d'iniciació dels nous fotògrafs, on els nostres mestres, Jordi Casademont i Xavier Modamio, ens ajuden a aprendre i ens proposen exercicis i nous reptes per nosaltres treballar.

El primer exercici que ens van proposar el 16/10/2020 va ser fer l'**efecte bokeh** per treballar el desenfocament amb les llums. Ens han corregit errors, com ara que si fem l'efecte a l'exterior amb les llums de fanals, per exemple de nit, és important calcular perfectament la temperatura de color, i ens recorden que perquè l'objecte principal quedi enfocat, fem servir el focus manual.

Rut Terol

Pere Clarós

Nous fotògrafs

Mònica Lop

El segon exercici, el 30/10/2020, va ser **foto a contrallum** per poder controlar bé el diafragma i la velocitat d'obturació. Així, ens expliquen que per aconseguir un contrallum sempre cal tenir el punt de llum frontal, i que si treballem amb diafragmes més tancats ens quedaran contrallums molt més espectaculars.

Pere Clarós

Maite Mariano

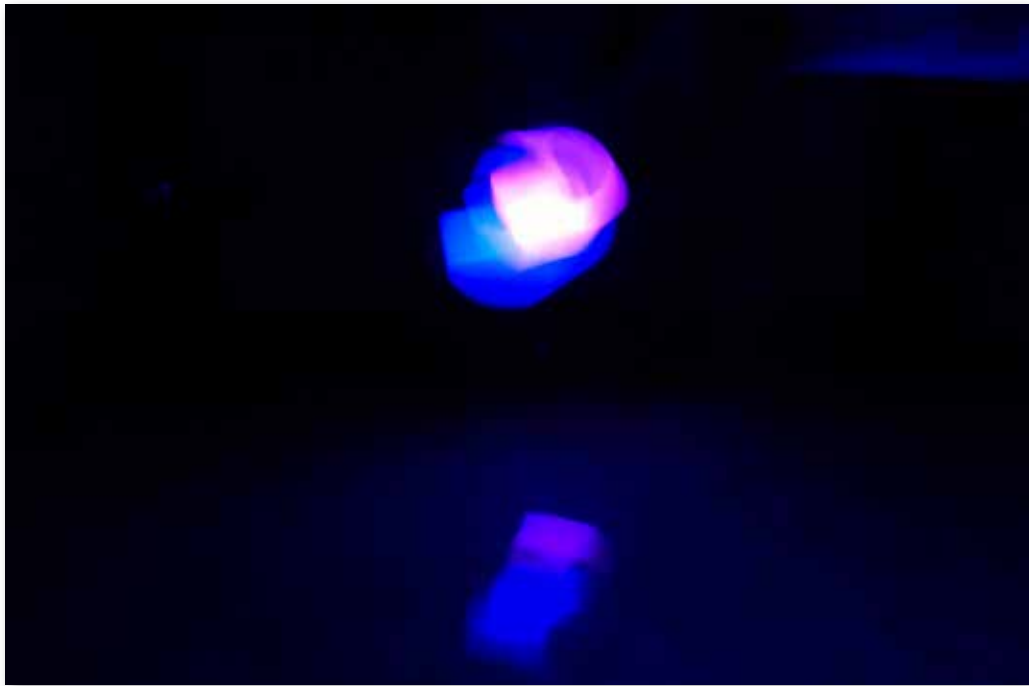
Nous fotògrafs

Mònica Lop

Finalment, el 5/11/2020 ens proposen això que en diem **lightpainting**, per tal de treballar la llarga exposició, així que vam passar el cap de setmana a les fosques jugant amb llums. Se'ns va complicar una mica l'enfocament de la llum i també ens van dir que provéssim amb diferents balanços de blancs.

Mònica Lop

Maite Mariano

Sobretot, som un grup on ens intercanviem molta informació, on tots aprenem, i cada dilluns hem fet una trobada virtual, ja que a causa de la pandèmia no pot ser d'una altra manera, per resoldre dubtes i parlar una mica de diferents temes de fotografia, fet que ho fa tot plegat molt interessant.

Us vull ensenyar aquesta foto

Josep Maria March

Espai per ensenyar-nos i comentar la teva foto

Autor: Josep Maria March

Xarxa: [Instagram](#) / [Flickr](#)

Localització/Datació: Estació de metro Poblenou, Barcelona, 14/11/2020, 17:36

Càmera/Òptica: Olympus OMD 5 Mark III / M. Zuiko ED 12-100 f4 IS PRO

Paràmetres: 29 mm, f4, ISO 640, 1/20", RAW, Ràfega, A pols, Estabilitzador cos ON, Estabilitzador òptica ON

Com la vas fer? Mentalment. Pot semblar una tonteria, però molt abans de treure la càmera de la bossa ja havia fet la foto. Com? Assegut a l'andana, esperava la meva filla i vaig deixar passar un tren. La velocitat del comboi, només arrencar, és lenta, i la cadència de pas de les finestres és gairebé hipnòtica.

Vaig veure el rètol de Poblenou a l'altre cantó de l'andana i aleshores vaig decidir la foto. Volia una imatge difusa, moguda, amb diferents plans: un passatger en primer terme; al segon, l'interior del vagó, i al fons, el rètol, que hauria de ser l'única cosa enfocada.

La foto ja estava feta a les meves neurones; ara calia passar-la a píxels. I això com es fa? Doncs, ara sí: vaig treure la càmera, vaig ajustar-la als paràmetres tècnics que considerava oportuns, vaig enquadrar i... fet!

Per què la vas fer? Com us he explicat, perquè la vaig veure; m'agrada dir que no fem fotos, les fotos les trobem. Elles estan sempre esperant-nos, ocultes; només cal buscar-les, mirar el món amb ulls inquiets i curiosos.

Per què ens la vols ensenyar? Perquè així tinc l'excusa d'explicar la importància de conèixer la tècnica. Per a mi el procés fotogràfic neix amb una idea, una previsualització mental de la foto que vols fer.

Per arribar a passar de neurones a píxels hi ha dos mètodes:

1. Assaig i error: reclama molt de temps i no sempre arriba als resultats volguts.
2. Utilitzar la tècnica: ràpid, segur.

La tècnica és el peatge que hem de pagar per poder materialitzar les nostres idees. A mi la tècnica *per se* no m'agrada, però la necessito.

Salut i fotos.

El dijous 19/11/2020 ens vàrem reunir un grupet de socis del Fotoclub Poblenou per entendre i provar la fotografia nocturna i la llarga exposició. I els resultats han estat esperançadors. Potser ha nascut una nova mina de fotògrafs de la nit. Tot això, gràcies als mestres Josep Maria March i Jordi Casademont, que van proposar una sèrie de proves per treure'ns el neguit a l'hora d'entrar en aquest submón de la fotografia nocturna.

Què hem de menester?

- Bateria, ben carregada; estarem molta estona amb la càmera oberta i haurem de parar si ens quedem sense bateria.
- Un trípode al qual puguem fixar bé la càmera i que tingui el màxim de moviments possibles.
- Cable disparador, control remot (mòbil) o més senzill, sistema de disparar a 2 segons.
- Llanterna o llum frontal per facilitar la visió de l'espai i dels comandaments de la càmera.

Quines funcions i tècniques hem practicat?

- Treballarem amb els ajustos bàsics de la *santíssima trinitat* (Josep Maria dixit):
- Sensibilitat ISO: com més baixa, menys soroll tindrà la fotografia. La recomanació és treballar a 100 ISO, però si la vostra càmera té poc senyal de soroll i teniu una mica de pressa, podeu apujar la sensibilitat.
- Diafragma: moderadament tancat, f8.
- Obturador: en funció de la quantitat de llum que hi hagi, haurem d'incrementar els temps d'exposició (començarem amb 4 segons i anirem variant el temps).

Treballarem en mode manual, enfocant amb l'autofocus, i un cop enfocat el desactivarem. Cal, també, buscar la composició i l'enquadrament perfectes, i ja tenim la foto. Podem fer proves amb el balanç de blancs, que inicialment estarà en automàtic.

Un cop controlats tots aquests factors, ja podem començar, i tal com va dir un conegut jugador i entrenador de futbol nostrat: "Sortiu a fora i gaudiu." Feu proves, tireu força fotos, equivoqueu-vos o no. I ens en sortirem!

Ah, i d'aquí ja podreu participar al proper concurs social Llums del Poblenou.

Pràctiques del que hem fet (i que hem resolt força bé, crec):

- Foto nocturna (2 segons – 4 segons – 8 segons – 10 segons)
- *Zooming* - Consisteix a fer zoom mentre estem fent una fotografia
- *Lightpainting* - Dibuixar amb llum directament a la fotografia, línies, formes o el que sigui que se't pugui arribar a ocórrer, utilitzant l'aire com a bastidor i disparant a velocitats d'obturació més lentes.
- *Oscilighting* - Objecte a fotografar il·luminat; desplaçar lateralment la càmera disparant a velocitats d'obturació lentes.
- *Multiplicallighting* - Objecte a fotografar il·luminat. Situem l'objecte en el marge esquerre de l'enquadrament. Obturador a uns 10 segons, dispararem la càmera, deixarem passar els primers 3 segons i mourem la càmera suaument a l'esquerra per centrar l'objecte; passats 3 segons més, tornarem a moure la càmera a l'esquerra, per situar l'objecte al marge dret de la foto. I si va bé, hauréu multiplicat l'objecte per tres. Ben nítid. Cal un bon pols i un trípode bonet.

Endavant les atxes!

"No fem una fotografia només amb la càmera. L'acte de fotografiar va acompanyat de tots els llibres que hem llegit, les pel·lícules que hem vist, la música que hem escoltat, les persones que hem estimat." (Ansel Adams)

La Marató per la Covid-19 / Autors diversos

La tretzena edició del llibre de La Marató és una obra bàsicament de fotografies amb què es vol deixar constància de com s'ha viscut la Covid-19 a través de la visió de 17 fotògrafs de reconegut prestigi nacional i internacional. Amb la seva mirada des de darrere la càmera, s'obté un document gràfic que permet tenir un recull d'aquest moment històric que s'està vivint i que afecta tothom d'una manera o altra. A més a més, el llibre adopta aquest any un format horitzontal que destaca la força de les fotos.

Autors i autores que utilitzen estils diferents per enfocar una mateixa temàtica: des de propostes artístiques introspectives fins al llenguatge documental.

Cal destacar la destresa en la utilització de la llum que fan, entre d'altres, Anna Surinyach, Emilio Morenatti o Susana Vera, per tal de reforçar unes escenes ja de per si tan dramàtiques i excepcionals.

Ricard García-Vilanova ens proposa una visió a través de reflexos que van més enllà d'allò que està succeint i que semblen transcendir les mateixes imatges.

Per altra banda, hi trobarem visions creatives com les de Chema Madoz o Noemí Elias, aquesta última realitzant composicions amb els objectes quotidians que hem utilitzat durant el confinament i amb els quals ens sentim totalment identificats, com, per exemple, els guants o la mascareta, però també el paper de vàter, la farina o les escombraries.

En definitiva, un llibre amb un recull d'imatges excel·lents, fetes per mestres de la fotografia, amb el qual contribuirem a apropar-nos una mica més al final d'aquest malson.

"Són els fotògrafs i els fotoperiodistes: ells han entomat el repte de mirar als ulls els qui han patit, els qui hem patit aquesta ofensa a la nostra salut, a la nostra convivència, a molts dels nostres somnis."

La biblioteca

Jordi Mestrich

Any de publicació: 2020
Nombre de pàgines: 144
Dimensions: 24,7 x 16,9 cm
Portada: Tapa tova
Llengua: Català
Preu: 12 €
On trobar-lo: Llibreries, Plataformes digitals, [Botiga de TV3](#)

Autors:

Xavier Bertral, Cristina García Rodero, Emilio Morenatti, Donna Ferrato, Chema Madoz, Anna Surinyach, Oriol Alamany Sesé, Isabel Muñoz Vilallonga, Jordi Borràs, Noemí Elías Bascuñana, Gervasio Sánchez, Lua Ribeira, Ricard García-Vilanova, Ofelia de Pablo i Javier Zurita, Susana Vera, Tomeu Coll i Samuel Aranda.

Vídeo del llibre a la web de TV3: [Així és el llibre de La Marató 2020](#)

Apunts sobre qualsevol aspecte del món de la fotografia que poden resultar d'interès

L'EXIF

Que lluny queden aquells temps en què per saber com havíem fet una foto anàvem amb un paper o llibreta a la butxaca i un Bic rosegat. Hi havia els qui feien una targeta impresa, en la qual anotaven moltes coses: dia, hora, posició del sol, etc. També teníem un amic que portava les butxaques plenes de papers on es veia una sèrie de "f/" i un valor al costat, i un "1/" amb un número al costat. Les seves butxaques eren un poema. El que mai esbrinava el desgraciat era a quina fotografia pertanyien aquells valors. Això ens feia riure molt a tots, menys a ell: no li feia gràcia. No vaig entendre mai per què.

Avui dia, tot això queda enrere: amb l'EXIF tenim tots els valors que necessitem. Fins i tot ens pot dir el cognom de la tia segona per part de pare, si així ho volem.

No vaig fer cas d'aquest valor fins que no vaig arribar al Fotoclub. La foto que presentava al concurs havia d'anar sense dades personals a l'endimoniat EXIF. Déu meu senyor! Vaig pensar: "I ara, què faig?" Vaig recórrer al fòrum de l'associació i una ànima caritativa amb el nom de Josep Maria em va dir que hi podia accedir fent clic amb el botó dret a l'arxiu de la fotografia i allà esborrar les dades. Uf! Encara sort!

Després, amb temps, vaig voler ampliar els meus coneixements, que eren zero, del maleït EXIF.

Vaig esbrinar que el maleït ho tenia tot, i quan dic tot, vull dir tot. S'hi pot accedir des de tots els grans programes: Photoshop, Lightroom, Luminar, etc. Quin pal! Obrir aquest programari tan pesat per treure unes dades. Aleshores vaig anar trobant software més senzill, com el XnView o el ViewNX2, que a més tenen l'avantatge d'organitzar l'arxiu de fotos o no.

Però □-sempre hi ha un però-: em costava creure que en ple segle XXI no existís un programa específic per veure l'EXIF i poder-lo manipular.

I, oh miracle! Sant Google em va donar la solució. En aquestes dues pàgines vaig trobar un munt de programaris:

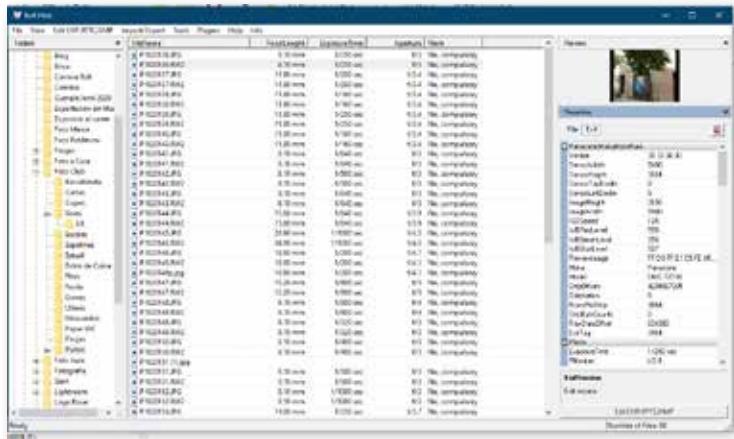
<https://www.softzone.es/programas/imagen/edita-elimina-metadatos-fotos-peligros/>
<https://www.softzone.es/programas/imagen/programas-ver-editar-borrar-exif-fotos/>

Després de baixar-me tots i cadascun dels programes, aquests es van rebel·lar contra mi i em van organitzar un poti-poti impressionant a l'ordinador (dues nits sense dormir i plorant desconsoladament: virus, publicitat, etc.).

Després de fer una tria, vaig resoldre que els programes següents eren els únics dels quals me'n podia fiar.

Exif Pilot

Extreu mil i una opcions, més de dos-cents camps, una bogeria! A més, et dona l'IPTC i l'XMP. D'això ja en parlarem un altre dia, que encara ho estic digerint.

PhotoME

Més organitzat, no s'ha d'instal·lar i és ràpid; dona molta informació, i més estructurada.

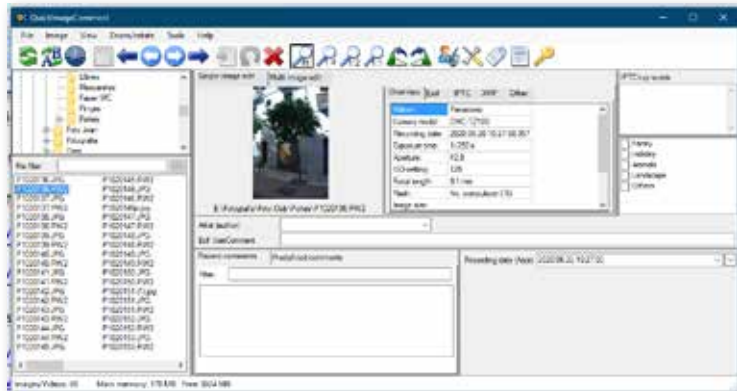

Ens pot ser útil

Joan Coll

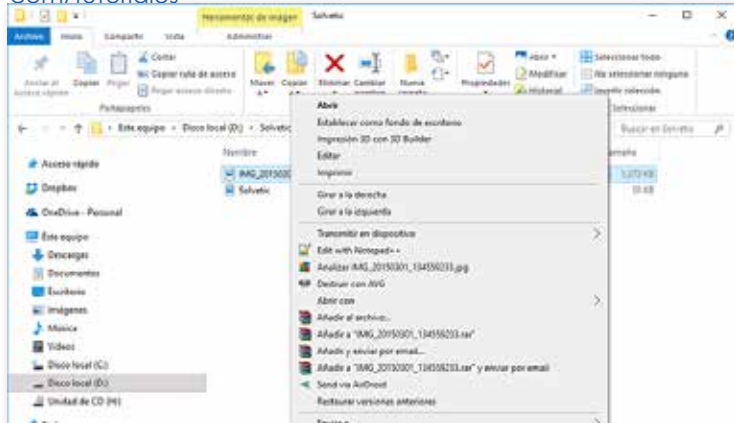
QuickImageComment

Tampoc s'ha d'instal·lar, és ràpid. Dona menys informació que els altres, però a mi ja m'està bé.

Windows

Si no, sempre ens quedarà utilitzar Windows i el botó dret. Aquest enllaç ens explica com fer-ho: <https://www.solvetic.com/tutoriales>

La resta de programaris que hi ha a les pàgines esmentades abans m'han donat molts problemes, que, de moment, es mostren inofensius. Això sí: estan en anglès, encara que també podeu optar per l'alemany o el suomi. Podeu trobar-ne traduccions, però jo no me'n refiaria.

Espanero que la meua experiència us pugui servir d'alguna cosa.

L'especificació EXIF està actualment desatessa (abandonada) perquè no hi ha una entitat pública o oficial al darrere.

35 dies en 35 mm (I)

35/35 va ser un joc, un repte, un experiment fotogràfic en què alguns varen reviure temps passats i d'altres varen descobrir noves sensacions. Durant 35 dies, els participants varen realitzar fotografies en pel·lícula de 35 mm. Us en mostrem els resultats.

Pere Pi

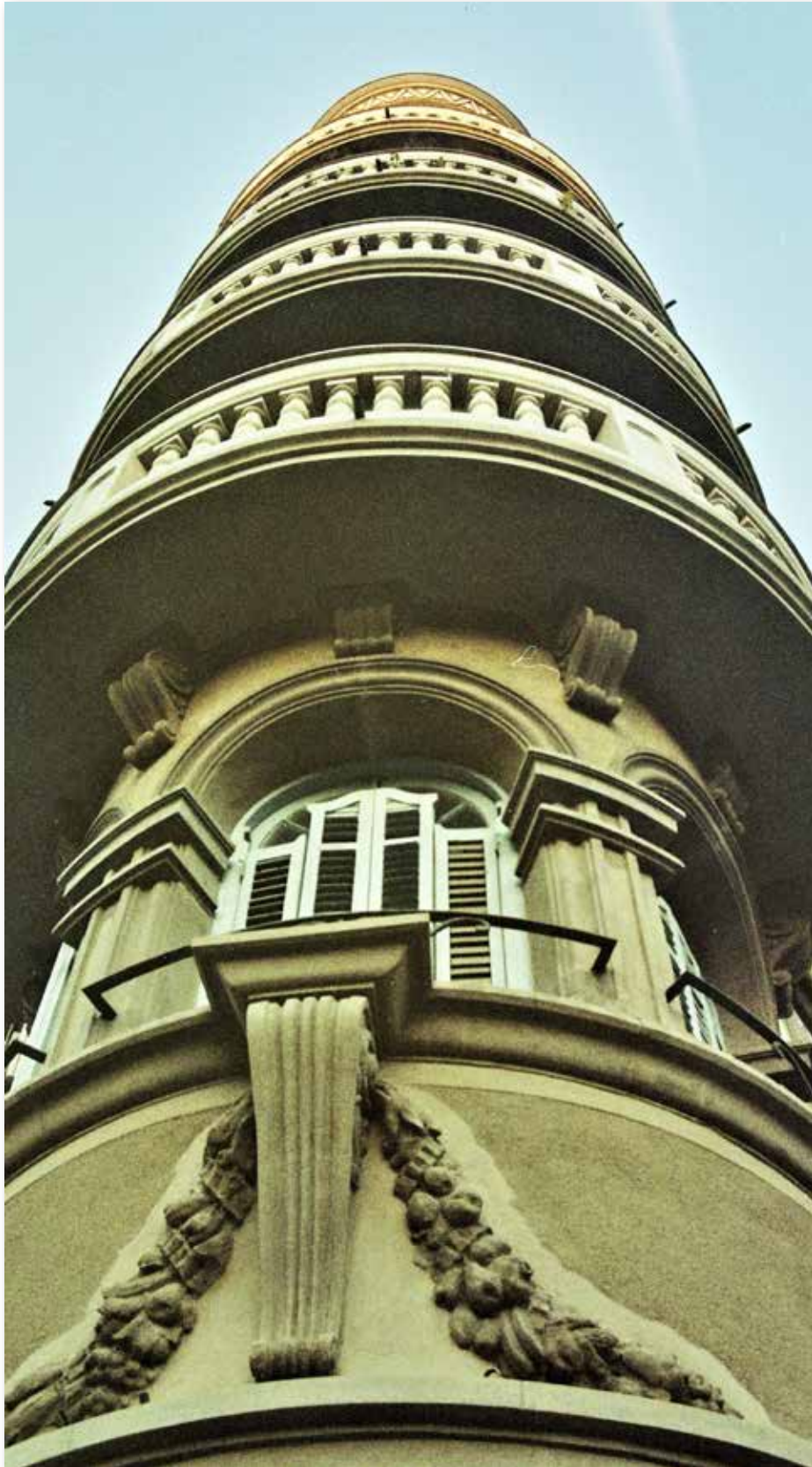
Càmera: Minolta X 300 S

Objectiu: 28-70 i 75-200

Pel·lícula: Fujifilm 200 ISO

Laboratori: Fotoprix

Comentari: Experiència molt bona. Nervis. Emocionant, per no saber què sortirà. I algunes fallades de tants anys de treballar amb les digitals, sobretot amb el diafragma!

Càmera: Nikon F50

Objectiu: 24 o 28 f2.8

Pel·lícula: Ilford 400

Laboratori: Revelab

Comentari: Fer les fotos amb una càmera amb rodet ha estat un bon record perquè he hagut d'aconseguir una càmera que anés bé, he tornat a posar un rodet, he pogut sentir el tradicional so "clic" i sentir mecànicament el moviment del rodet. Després ve la incògnita de saber com seria el resultat final vist en paper fotogràfic. Ha estat positiu perquè posava més atenció en la llum de què disposava, la sensibilitat de la pel·lícula i la composició que podia fer amb un dels dos objectius fixos que tenia. Tot el procés és com una màgia diferent a la que tenim actualment amb el format digital, però recomanable perquè amb un tempo diferent has de fer una síntesi de tots els elements de la fotografia (creativitat, llum, objectius, revelat) que han de fer una imatge que serà una incògnita fins que no ho vegis en paper fotogràfic. És un gaudiment diferent al de la fotografia digital, però molt recomanable i que seguiré practicant.

Càmera: Nikon F6

Objectiu: 35mm, 1.8

Pel lícula: Kodak Portra 400

Laboratori: Revelab

Comentari: Tornar a l'analògic m'ha recordat que hi ha una altra manera més pausada i meditada de practicar la fotografia.

Càmera: Pentax MX (any 1978)

Objectiu: 50mm, 1.7

Pel·lícula: Ilford HP5 Plus 400

Laboratori: Revelab

Comentari: Un retorn al passat, un passat del qual algunes coses m'agraden més i altres menys. Com m'agrada dir sovint: "Visca la fotografia!", sense cognoms.

“Tornar a la fotografia analògica (encara que mai hi hàgim estat realment) ens ajudarà a viure aquest art d'una manera diferent, d'una manera més pausada, amb més calma. Observant bé abans de fer la foto, al moment de fer clic i després, al veure els resultats aconseguits. Així, amb el temps, aprendrem a fotografiar i no a tirar fotografies. Potser tornar a la fotografia analògica sigui només una excusa per reprendre una relació amb la fotografia que, a poc a poc, s'ha anat deteriorant.”

Mònica Vidal (www.dzoom.org)

Les galeries dels socis i col·laboradors

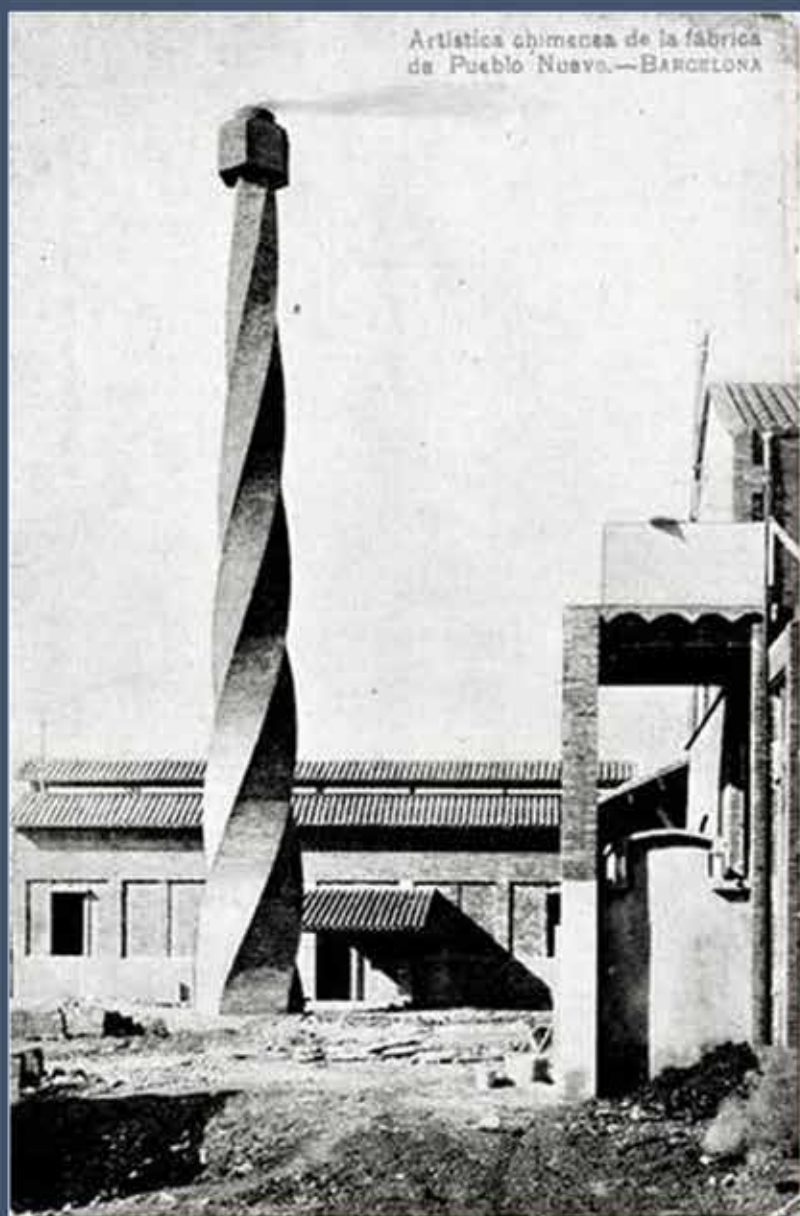
Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
Josep Maria March		 			
Judith Aranich					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa		 			
Xavier Modamio					

El Concurs del Fotoclub

Accepta el repte i participa-hi

37a. edició convocada, tema

Xemeneies del Poblenou

Tota l'informació a
fotoclubpoblenou.cat

FOTO
CLUB
POBLENOU

Han fet possible aquest núm

donec.perficiam.foto@gmail.com

Donec perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita “fins a reeixir”, és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.